

Sygn. akt V CSK 101/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku Gminy Miasto O.
przy uczestnictwie Skarbowi Państwa-Starosta O.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego we W.
z dnia 8 października 2019 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie Skarb Państwa wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się wyłącznie na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać z uznania gminy za posiadacza w dobrej wierze, a zwłaszcza ze wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że na ocenę dobrej lub

złej wiary gminy wpływa dobra lub zła wiara jej organu – burmistrza, a nie komisji inwentaryzacyjnej; a ponadto, że błąd co do prawa komisji inwentaryzacyjnej nie świadczy o złej wierze. Oczywiście trafnie wskazuje skarżąca na ewidentny błąd w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia co do wskazania burmistrza jako organu gminy, gdyż w chwili objęcia w posiadanie spornej nieruchomości przepis o burmistrzu jeszcze nie obowiązywał. Jednakże ten błąd jest w istocie bez znaczenia dla kierunku kwestionowanego rozstrzygnięcia, ponieważ w postanowieniu wyraźnie wskazano, że w odniesieniu do gminy, jako osoby prawnej, kluczowe znaczenie ma dobra lub zła wiara jej organu. Tymczasem jest bezsporne, że w żadnym czasie takim organem gminy nie była komisja inwentaryzacyjna – znaczenie zatem miałyby ewentualna zła wiara ówczesnego organu gminy. Z takim stanowiskiem można polemizować, natomiast nie jest ono oczywiście nieprawidłowe. W szczególności w skardze kasacyjnej nie powołano orzecznictwa, zwłaszcza Sądu Najwyższego, które świadczyłoby o tym, że decyzje komisji inwentaryzacyjnej albo innego ciała działającego w strukturach gminy, lecz niebędącego organem gminy, mogą wpływać na ocenę dobrej lub złej wiary gminy. Nie wskazano też, że rzeczywiście działanie komisji w tym zakresie było celowe, a więc w złej wierze. W odpowiedzi na skargę podniesiono natomiast, że spis inwentaryzacyjny dokonany przez komisję był wyłożony przez stosowny czas do publicznej wiadomości i w spornym zakresie nikt nie wniósł do niego zastrzeżeń. W tych okolicznościach należy uznać, że choć z rozstrzygnięciem Sądu w tej sprawie można polemizować, to nie jest ono jednak oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj